

VOCEA
SCOLII

pentru
profesori, părinți
și elevi

VOCEA ȘCOLII

FOAIE INFORMATIVA

AN 6 NR. 3 - 4
NOIEMBRIE - DECEMBRIE 2011

Crăciunul- între realitate și mode

False sau nu, rumorile privind poziția președintelui S.U.A., Barak Obama, de a avea „a holiday tree” în loc de un brad de Crăciun, cu ornamentele tradiționale, se adaugă unor gesturi ce capătă tot mai mare pregnanță în toată lumea: revolte împotriva icoanelor în spații publice, legi ce interzic însemnele specifice creștinismului, „creații artistice” ce jignesc sentimentele religioase, desacralizarea unor acte ritualice, impunerea dogmelor în loc de cultivarea sentimentului religios...

În acest context, e momentul să ne preocupe tot mai intens, așa zice, în mod „științific”, în ce constă realitatea creștinismului, pentru a clădi o bază solidă pentru educația omului european-american al secolului XXI.

Din perspectiva antroposofică dată de Rudolf Steiner, Crăciunul nu este doar un moment în istoria omenirii, care a avut loc în urmă cu două milenii, ci este un fapt real, ce se repetă, la nivel macrocosmic în fiecare an. În formă fizică, soarele sistemului nostru planetar se naște din nou, se reînnoiește din forțele vieții veșnice, ca imagine a Fiului divin solar.

Scenele nativității sunt simbolice pentru ceea ce trebuie să se întâmple cu fiecare suflet uman într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat: să împletească darurile inimii cu cele ale minții.

Una dintre acestea ne înfățișează ființe îngerești, comunicând cu oamenii adunați în jurul ieslei, oameni alături de animale, modești păstori de pe câmpul din apropierea Bethleemului, aducând darurile lor Pruncului ceresc. Sunt păstorii care prin inima lor plină de grijă pentru animale și pentru natură se deschid viziunii spirituale, chemării îngerilor de a merge și a se închina, cum spune și cântul tradițional de Crăciun:

Să legănăm copilul Sfânt
În inimi cu un vesel cânt
Cu voie bună să-I cântăm
Mereu să-L binecuvântăm!

O altă scenă ne arată pe cei trei magi, purtând daturi regești, din îndepărtatul Orient: aurul, ca forțe de gândire purificate, tămâia ca forțe ale simțirii atotvăluitoare și smirna, ca forțe ale voinței bune, ce este capabilă să se ridice la nivelul țelurilor divine active în lume.

În modesta iesle a sufletului uman, trebuie să se producă ceea ce aceste imagini arhetipale ne indică: unirea forțelor inimii, care să se îndrepte spre o reală cunoaștere a ceea ce viețuiește în natură, cultivând evlavia și bucuria și a forțelor de gândire, ridicată la o nouă calitate: gândirea imaginativă.

Dacă este să se împlinescă ceea ce însuși Isus Hristos a promis: *Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (Matei 28.20)*, iar în *Faptele apostolilor 1: Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum l-ați văzut mergând la cer*, atunci noi, oamenii, trebuie să dezvoltăm organe sufletesc-spirituale pentru a-l putea percepe la momentul respectiv.

Creștin sau nu, aceasta este o realitate cosmică, creată de divinitate, și ea este activă în orice suflet omenesc, cu sau fără știrea lui. Eul uman este un dar al sacrificiului de pe Golgota și în el trebuie să se nască Sofia, înțelepciunea care ne poate conduce la crearea unor comunități umane în care bunăvoința și pacea să dăinuiască.

Virginia Petrovici

Omagiu lui Rudolf Steiner, spiritul ce guvernează școlile Waldorf

Anul 2011 a însemnat o recunoaștere publică tot mai largă a valorii operei lui Rudolf Steiner, la 150 de ani de la nașterea sa, operă care a dat impulsuri de înnoire în mai toate domeniile vieții: educație, arte, agricultură, medicină, organizare socială.

Asociația Waldorf Iasi a făcut un gest de recunoștință față de cel care a dat direcțiile de dezvoltare ale unei noi educații, în care ființa umană este tratată cu respect pentru ceea ce poartă ca germene spiritual în interiorul ei.

În colaborare cu Centrul Cultural German din Iasi s-a deschis o Expoziție de banere, ilustrând aspecte din viața și activitatea lui Rudolf Steiner și consecințele lor în zilele noastre. Invitatul nostru special la vernisajul din data de 30 noiembrie a fost dl. dr. biolog Petre Papacostea, care a ținut o conferință pe tema: **Antroposofia - o prefigurare a științei secolului XXI**. Expoziția a putut fi vizitată de pe 30 noiembrie până pe 13 decembrie.

În aceeași seară, în spațiul modern și generos al *Librăriei Humanitas* din Str. Lăpușneanu, a avut loc o întâlnire cu dl. ing. Vlad Popa, directorul editurii *Univers Enciclopedic Gold*, București, cea mai mare editură de carte antroposofică din România.

Au fost momente de bucurie, de întâlniri rodnice care ne îmbogățesc sufletul și ne dau curajul de a continua calea îngustă către adevăr și viață.

CUPRINS

NATURA ÎNTRE LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC	2
BĂLAURUL ȘI BĂIATUL CU FLAUTUL	2
FABULĂ DE URMUZ	2
PARODII DUPĂ URMUZ	2
PRIN HERMEZIU CĂTRE IPOTEȘTI	3
COPILĂRIA ÎN TIMPUL LUI EMINESCU ȘI CREANGĂ	3
SĂPTĂMÎNA FRUCTELOR PROASPETE	4
EXCURSIE LA BUZĂU	4
CASA DOSOFTEI	4

*Natura între lumină și întuneric***Întregul Pământ tânjește după lumină.**

De primăvara până toamna târziu vezi natura cum își întinde spre cer numeroasele-i brațe printre tulpinile și ramurile învelișului vegetal. Toate acestea cresc într-un dor nesfârșit, hrănindu-se cu energie luminoasă din care se plămădesc forme și culori nesfârșite. La sfârșitul acestui dor, natura se întoarce în lumea minerală acolo unde cristalele de cuarț transmit totul direct fără a reține nimic din radiația luminoasă. În amintirea luminii de vară, natura îngălbenită, roșcată, aurie, ruginie își lasă amprenta pe pământ iar pe cer soarele-i ține isonul la asfințit și răsărit.

Cu aceste gânduri și imagini un grup de 40 de elevi de gimnaziu și primar au străbătut un drum lung spre ținutul Sibiului. Au poposit la Brașov la Biserica Neagră și la Prima Școală Românească iar spre seară au zărit crestele înzăpezite ale Făgărașului care împrumutaseră la începutul lunii noiembrie din albul iernii. În fiecare dimineață și seară vedeam cum se reflectă culorile spectrale de al răsăritul și asfințitul soarelui pe cer.

Ochiul se lasă ușor impresionat în acest moment al anului și încărcat de culori rezistă griurilor din timpul toamnei târzii până-n primăvară.

De la marginea Sibiului, au urcat spre cetatea Cisnădioarei, unde am dat timpul înapoi în vremurile uitate a cavalerilor, care din dorința de a-și arăta straja și forța își lăsau drept mărturie în curtea cetății câte un bolovan purtat până în vârful dealului pe urmeri. Numai după aceea puteau îndrăzni să se însoare (oare s-ar mai întâmpla și azi la fel?).

De aici am poposit în minunatul parc dendrologic și muzeu etnografic, întins pe 96 de hectare, "Astra". Cât de ingenioși puteau fi oamenii din România de odinioară și cât de bine le erau organizate gospodăriile! Știu să se folosească de forțele naturii și să le pună în practică pentru nevoile personale dar și ale comunității. Am reușit să vizităm doar zona morilor și grădina zoologică din incinta rezervației. Totodată în centrul Sibiului am intrat și în Muzeul de Istorie a Științelor Naturale iar spre seara celei de a doua zile am urcat în tumul cu ceas din Biserica Protestantă. De acolo am urmărit trecerea de la lumină la întuneric a soarelui care apunea spre crestele Făgărașului. Discul roșu ca de foc a dispărut în câteva minute iar pe cer au apărut toate culorile rând pe rând de la roșu la violet. În partea opusă, în Piața Sfântului întunericul nopții lasă locul Lunii și Luceafărului de seară.

A treia zi purtând cu noi toate aceste imagini și impresii am pornit înapoi acasă.

profesor Liliana Anton

În luna noiembrie, copiii clasei a VI-a au prezentat un spectacol michaelic "Balaurul și băiatul cu flautul", o îmbinare de armonii muzicale, luminoase și mișcare. Am avut drept colaboratori pe domnul Petru Turbatu, instructorul de dans – Adrian și doamna Cristina Cherț împreună cu tineri voluntari din Germania, Portugalia care își dedică o parte din timpul lor pentru muzică dar și bucuriei de a fi copil în școala noastră.

Spectatori minunați au fost părinți, dascăli și elevi ai școlii, care au venit știind că acolo va fi un moment de bucurie, o poveste frumoasă, care alungă eventualele gânduri cotidiene.

"În iubirea pură față de toate ființele radiază divinul din sufletul meu."

R, Steiner

profesor Liliana Anton

Fabulă de Urmuz

Cică niște cronicari
Duceau lipsă de șalvari
Și-au rugat pe Rapaport
Să le dea un pașaport.
Rapaport cel drăgălaș
Juca un carambolaș,
Neștiind c-Aristotel
Nu văzuse ostropel.
–Galileu, o, Galileu,
Strigă el atunci mereu,
Nu mai trage de urechi
Ale tale ghete vechi!
Galileu scoate-o sinteză
Din redingota franceză
Și exclamă: –Sara foff,
Servește-te de cartof.

Parodii după Urmuz

Cică într-o școală mică
Nu era nicio pisică
Și copiii au strigat:
–Rapaport, tu ne-ai trădat!
Rapaport cel fru mușel
Se juca cu un cățel,
Neștiind c-Aristotel
Îl certase pe Georgel.
–Maricica, Maricica,
Încă n-ai găsit pisica?
Nu mai căuta-n zadar
Grapefruit-ul cel amar!
Maricica scoate-o perlă
Dintr-un cuib făcut de-o mierlă
Și exclamă: –Doroftei,
Ia mai bea un ceai de tei!

Într-o zi un școlăraș
A vrut să mănânce caș
Și s-a dus la grădiniță
Să-mprumute-o coroniță,
Neștiind că Thales
Nu-i Speedy Gonzales.
Și apoi Pitagora
A cântat cu ancora
Fiindcă soarele ardea
Și furnica tot striga:
–Lupule, nu mă mânca!
Peștișorul cel de aur
A furat un mic balaur
Ca școlarul mititel
Să îl ia pe Miaunel.

Morala: Pelicanul sau babița?

Morala: Pisica sau cățelul?
Laura Moraru,, clasa a IX-a

Morala: Mănânci sau mori.

Andrada Chiriță,, clasa a IX-a

SARBATOAREA CRACIUNULUI

organizată de
LICEUL
WALDORF
din
Iasi
împreună cu
ASOCIAȚIA
WALDORF
Iasi

Marți 20 decembrie
la
Teatrul Luceafărul

17⁰⁰-18⁰⁰ BAZAR
18⁰⁰-20⁰⁰ SPECTACOL

Prin Hermeziu către Ipotești

Unul dintre cele mai plăcute moduri de a serba Ziua Națională a României este să vizitezi locașuri devenite istorie prin trecerea în existență a unor personalități, adevărate simboluri naționale. Astfel, am plecat în excursie pe urmele copilăriei și adolescenței marelui poet național și universal, Mihai Eminescu.

Am descoperit un Ipotești încărcat de istorie, o pădure melancolică încă după haina pierdută, un lac "al codrilor albastru" lipsit de nuferi, de această dată. Codrul era pustiu, pustietate plânsă cândva și de poet, așteptând de pe o zi pe alta să- i asculte viscolul.

Priveam insula, loc de joacă al micului Mihai și al fratelui său, loc în care închipuiau regi și armate în bătălii. Îl vedeam apoi pe poet cântând iubitei lângă același lac pe care nuferi galbeni îl încărcau. În jurul nostru pluteau versul și geniul eminescian.

Auzeam giganticii pași ai poetului traversând timpul, îl apropiam patetic inimii și-i aduceam un omagiu prin mii de gânduri ce se îndreptau către el.

Adela Butnariu, clasa a IX-a

Copilăria în timpul lui Eminescu și Creangă

V-ați întrebat vreodată cum ar fi fost dacă ați fi trăit în alt timp? V-ar fi plăcut, de exemplu, să vă trăiți copilăria în timpul și în condițiile în care și-au trăit această vârstă Ion Creangă și Mihai Eminescu?

Am pus această întrebare elevilor din clasa a IX-a în timpul epocii referitoare la viața lui Mihai Eminescu. Iată câteva din răspunsurile lor:

Da! Mi-ar fi plăcut să îmi fi trăit copilăria în timpul lor, deoarece nu existau televizoare, calculatoare și tot felul de invenții de genul acesta. Jocurile nu erau legate de tot ce se întâmplă la desenele animate, copiii își inventau singuri jocurile. Viața era mult mai nepoluată și există tradiție, ceea ce în zilele noastre nu mai există.

Vlad Apetrei

Mi-ar fi plăcut, deoarece pe atunci copiii se regăseau în lucruri simple și își dădeau frâu liber imaginației, inventând tot felul de jocuri haioase. Cred că atunci lumea era mai bună, nu atât de răutăcioasă ca acum.

În ciuda faptului că pe atunci nu erau atâtea condiții de trai, mi-ar plăcea să fie ca înainte. Prefer să renunț la calculator, internet și la multe altele, pentru ca lumea să fie mai bogată sufletește...

Lavinia Maticiu

Nu mi-ar fi plăcut să îmi petrec copilăria în acele timpuri deoarece lumea era, în mare parte, săracă și înapoiată. Educația era scumpă și nu existau destule școli, iar mortalitatea era mare, nefiind leacuri pentru multe boli. În plus, în viața mea de acum sunt înconjurat de atâtea tehnologie!

Alexandru Morun

Da, fiindcă cel mai frumos lucru este să locuiești la casă, în mijlocul naturii. Copiii se puteau juca toată ziua în natură și trăiau un sentiment de libertate pe care, în zilele noastre, mai ales la oraș, nu îl mai întâlnim.

Maria Androne

Da, mi-ar fi plăcut, deoarece oamenii de pe vremea aceea erau mai simpli și nu ar fi trebuit să mă stresez zilnic cu întrebări de genul: Oare cu ce să mă îmbrac azi? Dacă nu o să-mi stea pânul din cauza vântului? Dacă mă îmbrac așa, oare nu vor comenta persoanele din jur? În ziua de astăzi e destul de greu să te faci remarcat prin lucruri pozitive, deoarece oamenii sunt superficiali și nu privesc în interiorul persoanei înainte de a o judeca.

Andrada Chiriță

Nu mi-ar fi plăcut să-mi petrec copilăria în secolul al XIX-lea deoarece aveau niște condiții de viață foarte proaste (în comparație cu cele de astăzi). Copiii erau nevoiți să lucreze mai mult în gospodărie, jocurile erau inventate de ei și, practic, nu aveau jucării. În acea perioadă nu exista tehnica modernă, iar elevii nu prea mergeau la școală.

Marin Rusu

Pe de o parte da, iar pe de alta nu.

Da, pentru că nu ar fi existat atâtea prejudecăți, atâtea factori nocivi, aș fi avut mai multă libertate și aș fi dus o viață mai sănătoasă.

Nu, pentru că, fiind fată, nu aș fi putut face prea multă școală. De asemenea, nu aș fi beneficiat de atâtea lucruri ca acum.

Theodora Vulpe

A consemnat profesor Olimpia Popescu

Săptămâna fructelor proaspete

Perioada cuprinsă între 30 octombrie-4 noiembrie 2011 a fost declarată „Săptămâna fructelor proaspete”. În această săptămână, elevii liceului nostru au fost rugați să doneze fructe proaspete unor elevi cu deficiențe de la Școala Constantin Păunescu Iași, cu care noi avem încheiat anul acesta un parteneriat de colaborare, clasa a XI-a urmând să-și desfășoare practica socială. Proiectul se numește „Din inimă de copil”, și răspund d-nii profesori: Ichim Mihaela și Doru Claudiu.

Mulțumesc celor care au răspuns apelului nostru-elevii claselor a XI-a și a VII-a. Bucuriile copiilor a fost extraordinară.

Excursie Buzău 22-23 octombrie 2011

Liceul nostru a încheiat anul trecut un acord de parteneriat cu „Școala Vernești” Buzău în cadrul căruia avem și un proiect în derulare numit „Prietenii și prietenii”.

Cu ocazia vizitei la Buzău cu clasa a VII-a, am desfășurat prima etapă în cadrul acestui proiect. Elevii de acolo și cadrele didactice ne-au primit cu mare drag. Activitățile desfășurate au fost: concurs pe echipe care a constat din realizarea „Copacului prieteniei”, vizită la „Vulcanii noroioși”, Mănăstirea Ciolanu și Tabăra de Sculptură de la Măgura.

Seara s-a încheiat cu un moment de dans în care elevii au avut șansa să se împrietenească și să se cunoască mai bine.

Următoarea etapă se va desfășura la Iași, sperăm în săptămâna „Altfel școala”, când elevii din Buzău vor veni să ne viziteze.

La excursie au participat doamnele profesor: Ichim Mihaela, Agnes Lăzărescu și Hrap Simona.

profesor Mihaela Ichim

Casa Dosoftei

Clasa a XI-a a vizitat Casa Dosoftei în urma studiului genezei limbii române în cadrul primei baze. Casa Dosoftei este o clădire veche din municipiul Iași, construită în secolul al XVIII-lea. Este situată în preajma vechii Curți Domnești, între Palatul Culturii și Biserica „Sf. Nicolae Domnesc”. Acolo noi am ascultat istoria acestei clădiri și celui a cărui nume aparține ei relatată de scriitorul Mirel Cană. Am aflat că în incinta acestei **Case cu arcade** a fost găzduită a doua tiparniță din Moldova. Prima a dispărut într-un incendiu. Aceasta a fost un model adus din Moscova, nu cel de tip Gutenberg des folosit în sec 17.

Acum probabil vă întrebați: Ce legătură are această casă cu etnogeneza limbii române? Aici a lucrat cărturarul și monahul Moldovei Dimitrie Barila (n. 26 octombrie 1624, Suceava - d. 13 decembrie 1693, la Żółkiew, în Polonia), călugărit sub numele Dosoftei. El a fost unul dintre cei care au contribuit la

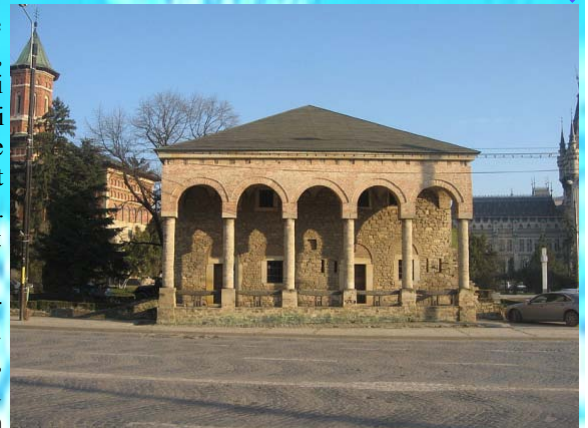

primele scrieri în limba română. Ca monah la Probota, a tradus, pentru prima oară în românește, Istoriile lui Herodot, Cronograful lui Matei Cigalas, un Pateric grecesc, cartea Mântuirea păcătoșilor a lui Agapie Landos și fragmente din Viața și minunile Sf. Vasile cel Nou.

Din păcate, a intervenit invazia polonezilor conduși de Sovietski. Odată cu retragerea acestora, a plecat și monahul. Motivul plecării este controversat. Unii spun că Dosoftei ar fi plecat de frica curții domnești, care se afla în conflict cu boierimea din care cărturarul făcea parte. Alții spun că monahului Dosoftei i s-ar fi făcut dor de locurile unde a studiat în tinerețe, de Polonia, și ar fi plecat din această cauză. Biserica Sf. Neculai Domnesc este unică, deoarece Ștefan cel Mare și-a exprimat dorința de a se purta ritualul de înscăunare în Iași, în această biserică, capitala astfel mutându-se de la Suceava.

*În ziua de 7 decembrie 2011,
clasa a VI-a a fost în vizită la expoziția
de minerale și roci din cadrul
Facultății de Geologie,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”*

Cezar Mocanu, clasa a XI-a

Coordonatori:
prof., Cerasella Naumciuff <cerasellanaumciuff@gmail.com>
prof., Agnes Lăzărescu <agneslazarescu@yahoo.com>

